

VT4 kraakt samen met de Raad van State het Vlaamse omroepbestel

Dirk Voorhoof

'Televisie is oorlog' blokletterde het Vlaamse informatiemagazine *Knack* op 1 februari 1995, uitgerekend de dag dat de Brits-Scandinavisch-Vlaamse tv-zender VT4 een plaatsje veroverde op de Vlaamse kabelnetten.¹ Vanzelf was dat niet gegaan. Het voorlopig hoogtepunt in wat ondertussen is uitgegroeid tot een fel juridisch steekspel vindt zijn neerslag in het arrest van de Raad van State van 2 maart 1995 (afgedrukt in *Bijlage van deze Mediaforum*). Een tussenstand van de strijd om de Vlaamse kijker.

De actoren in de Vlaamse 'televisie-oorlog'

Opvallend is dat in het juridisch gevecht rond VT4 heel wat actoren uit de Vlaamse mediawereld betrokken zijn: aan de ene kant is er uiteraard VT4 met, opvallend, aan zijn zijde de Vlaamse Uitgeversmaatschappij (VUM) die een optie heeft op 35% van de aandelen van VT4. De VUM is uitgever van de kranten *De Standaard*, *Het Nieuwsblad*, *De Gentenaar* en *Het Volk* en participeert via de VAR, de Vlaamse Audiovisuele Regie, ook in de commerciële activiteiten (reclame, sponsoring, merchandising) van de publieke omroep BRTN. Aan de andere kant is er de commerciële Vlaamse Televisiemaatschappij (VTM, met sinds kort ook Ka 2) en haar aandeelhouders uit de sector van de Vlaamse dag- en weekbladpers (met o.a. Roularta Media Group, De Persgroep, De Vlijt, Concentra Holding, Internationale Uitgeversmaatschappij).

Het gevecht concentreert zich strategisch rond het Vlaamse kabelnet. De enen willen de toegang forceren, de anderen willen de burcht beschermen, een aantal toegangswegen afsluiten en de brug voor de aanstormende vijand ophalen. Een bijrolletje is er ook nog voor het Expertencollege en voor de Algemene Vergadering van de Vlaamse Mediaraad. Tussen het struikgewas is af en toe een glimp op te vangen van de Europese Commissie, die munitie aanlevert voor de belegers. Europees Commissaris Karel van Miert (mededinging) duikt soms met een verrassingsaanval op in de voorhoede van het aanstormende leger. Het Hof van Justitie is op de achtergrond aanwezig en de indruk bestaat dat het Hof elk moment op het strijdtoneel kan verschijnen, al zijn er nog twijfels aan welke kant het Hof opduikt. Ook steekt af en toe het gerucht de kop op als zouden vanuit Luxemburg of vanuit Hilversum troepenbewegingen te signaleren zijn en dat van daaruit een aanval op Vlaanderen wordt voorbereid. Het is niet geheel duidelijk of deze dreiging vanuit Luxemburg of Hilversum reëel is, dan wel deel uitmaakt van de psychologische oorlogsvoering.

De generaals van de elkaar bekampende partijen voeren ondertussen een strijd onder de schijnwerpers, met forse verklaringen over en weer via pers, radio en televisie (André Leysen en Marc Appel (VUM/VAR), Rik Denolf, Luc Deleersnyder en Leo Neels (VTM), Carlo Gepts (VT4)). VTM ontwikkelt een offensieve defensietechniek door een bijkomende verdedigingsgordel op te werpen (Kanaal 2). Een onbetwistbare hoofdrol is (tot nu toe) weggelegd voor de Vlaamse Minister van Cultuur Hugo Weckx, die ondertussen ook steun probeert los te krijgen op de Raad van de Europese Ministers van Cultuur (Bordeaux, 14 februari 1995). De Raad van State van zijn kant moet ervoor

zorgen dat de strijdende partijen op Vlaamse bodem een aantal spelregels in acht nemen.

Tijdens een korte periode van wapenstilstand krijgt de lezer van *Mediaforum* een geleid bezoek aan het strijdtoneel. Van de adempauze maken de belligerente partijen ondertussen gebruik om hun (juridische) stellingen te versterken. Het Vlaamse publiek kijkt toe.

Kort de feiten op een rijtje

Begin november wordt namens de Vlaamse kabelmaatschappijen bij de Minister van Cultuur H. Weckx een aanvraag ingediend tot doorgifte van een nieuw op te starten commerciële tv-zender met een Britse licentie en een op Vlaanderen gerichte programmatie, VT4. Zo'n toestemming is nodig overeenkomstig de geldende Vlaamse kabel- en omroepwetgeving. De Minister legde de aanvraag voor aan de Vlaamse Mediaraad. Het Comité van Experts was in zijn advies van 21 december 1994 van oordeel dat VT4 geen aanspraak kon maken op het door het EG-recht gewaarborgde principe van het vrije dienstenverkeer voor televisieuitzendingen en de toegang tot de Vlaamse kabelnetten moet ontzegd worden. Met verwijzing naar het *TV10*-arrest van het Hof van Justitie van 5 oktober 1994 was het Comité van Experts van oordeel dat VT4 diende te worden beschouwd niet als een buitenlandse Britse omroep, maar als een Vlaamse tv-omroep die zich in een andere Lid-Staat heeft gevestigd met de bedoeling zich te onttrekken aan de nationale (Vlaamse) regels.

De Algemene Vergadering van de Mediaraad op zijn beurt slaagde er niet in een gemotiveerd advies aan de Minister voor te leggen en volstond bij wege van advies met een geheime stemming over het al dan niet verlenen van toestemming tot doorgifte van VT4. Uiteindelijk stemden 10 leden voor, 9 leden onthielden zich, bij 3 onthoudingen.

Op 16 januari 1995 vaardigt de Minister dan een besluit uit waarin wordt bepaald dat het televisieprogramma van VT4 niet behoort tot de televisieprogramma's die de kabelmaatschappijen moeten of mogen doorgeven.² Artikel 2 van het besluit stipuleert kortdaar: 'De toestemming tot het doorgeven van het televisieprogramma van VT4 wordt geweigerd'. De Minister steunde zijn weigeringsbeslissing op het decreet van 4 mei 1994 betreffende de kabelnetten en de vergunning voor het aanleggen en exploiteren ervan en betreffende het bevorderen van de verspreiding en produktie van televisieprogramma's, het zgn. 'kabeldecreet'.³ In de brief waarmee de Minister de kabelmaatschappijen op de hoogte bracht van zijn weigeringsbeslissing tot doorgifte van

VT4 wees hij erop dat, mochten de kabelmaatschappijen alsnog overwegen VT4 door te geven in strijd met zijn beslissing, het kabeldecreet terzake dreigt met strafrechtelijke vervolging. De Minister liet verstaan desgevallend de nodige (juridische) stappen te zullen nemen om aan de illegale doorgifte van VT4 een einde te maken.

VT4 spande prompt tegen het besluit van de Minister een (administratief) kort geding aan bij de Raad van State om in eerste instantie het besluit van de Minister geschorst en in een volgende fase vernietigd te zien. In een arrest van 24 januari 1995 ging de Voorzitter van de IVe kamer van de Raad van State in op de vordering tot schorsing bij uiterste hoogdringendheid van het besluit van 16 januari 1995. De Raad van State was van oordeel dat de weigeringsbeslissing tot kabeldoorgifte van de commerciële tv-zender VT4 in strijd was met het EG-verdrag (vrij verkeer van diensten; art. 59 EG-verdrag) en met het in de EG-richtlijn van 3 oktober 1989 (Richtlijn 89/552/EEG 'Televisie zonder grenzen') vervatte principe van *home control* en vrijheid van ontvangst van televisie-uitzendingen uit andere Lid-Staten (art. 2 tv-richtlijn). Het besluit van de Minister werd door het arrest van 24 januari 1995 voorlopig geschorst.⁴ Het gevolg was dat de Vlaamse kabelmaatschappijen er vanaf 1 februari 1995 van uit konden gaan dat zij VT4 op hun kabelnet mochten doorgeven. Artikel 5 paragraaf 2 van het kabeldecreet bepaalt immers dat de Minister binnen een periode van vier maanden na de aanvraag een beslissing dient te nemen, zoniet dan is de kabelmaatschappij gerechtigd de aangevraagde wijziging door te voeren. Aangezien op 1 februari 1995 de termijn van vier maanden verstreek en het weigeringsbesluit van de Minister van 16 januari 1995 was geschorst, was er geen juridisch bezwaar meer tegen de doorgifte van VT4 via de Vlaamse kabelnetten.

De zaak diende korte tijd daarna opnieuw te worden behandeld door de Raad van State, ditmaal voor een voltallige kamer die diende te beslissen over de al dan niet bevestiging van de voorlopige schorsing. Met het arrest van 2 maart 1995 werd de schorsing van het besluit van Minister Weckx bevestigd. De Raad van State herneemt in dit arrest van 2 maart 1995 in grote lijnen de argumentatie van het arrest van 24 januari 1995. Overeenkomstig artikel 17 paragraaf 4 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, dient nu binnen zes maanden door de Raad van State uitspraak te worden gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring. Pas dan zal ten gronde worden beslist over de definitieve annulatie van de weigeringsbeslissing inzake de kabeldoorgifte van VT4.

De Vlaamse regelgeving ter discussie

Alvorens het arrest van de Raad van State van 2 maart 1995 van dichterbij te bekijken, moet voor een goed begrip vooraf worden aangeduid welke bepalingen van de Vlaamse omroep- en kabelwetgeving het VT4-geding beheersen. Een korte aanloop waarvoor we eventjes terug moeten naar 1987.

Het zgn. kabeldecreet van 1987

Bij het creëren van het wettelijk kader voor private tv-omroepen in Vlaanderen, is in 1987 geopteerd voor een heel bijzondere beschermingsconstructie rond de toen op te starten Vlaamse commerciële tv-omroep. Het decreet van 28 januari 1987 voorzagt in de mogelijkheid van erkenning van één en slechts één niet-openbare televisievereniging zich richtend tot de gehele Vlaamse Gemeenschap.⁵ Bij Besluit van de Vlaamse regering van 19 november 1987 werd VTM voor de duur van 18 jaar erkend 'als enige niet-openbare televisievereniging zich richtend tot de gehele Vlaamse Gemeenschap, bedoeld in artikel 7, 1°, a) van het decreet van 28 januari 1987'.⁶ Behalve deze garantie inzake

exclusiviteit vanwege de Vlaamse overheid, werden aan VTM organisatorisch en programmatisch een aantal verplichtingen opgelegd die moesten waarborgen of ertoe bijdragen dat de pluriformiteit van de Vlaamse pers zou gevrijwaard blijven (de zgn. verankering van de Vlaamse dag- en weekbladpers in de aandeelhoudersstructuur van VTM door middel van een verplichte meerderheidsparticipatie) en de zgn. 'Vlaamse beeld-industrie' voldoende programma's zou kunnen toeleveren aan VTM (verplicht en gradueel toenemend aandeel eigen (Vlaamse) culturele produkties).⁷

Van zijn kant bezorgde de Vlaamse overheid ook aan VTM een aantal garanties; VTM verwierf als enige Vlaamse omroep de machtiging tot het uitzenden van reclame op televisie⁸ en van buitenaf werd eventuele concurrentie geweerd door de bepaling in het kabeldecreet van 1987 dat buitenlandse tv-omroepen slechts toegang tot de Vlaamse kabelnetten konden krijgen mits met toestemming van de Vlaamse regering, die ter zake voorwaarden kon opleggen. Bovendien voorzag het decreet zelf ook al in een belangrijke drempel door de voorwaarde op te leggen dat buitenlandse tv-omroepen slechts toegang tot de Vlaamse kabelnetten konden krijgen voorzover de uitzendingen gebeurden in de taal of in één van de talen van dat land. Op die manier kon worden voorkomen dat bijvoorbeeld vanuit Duitsland, Frankrijk of vooral Luxemburg specifiek op Vlaanderen gerichte programma's via de Vlaamse kabelnetten zouden worden doorgegeven.

Echter. Op verzoekschrift van de Europese Commissie⁹ liet het Hof van Justitie met zijn arrest van 16 december 1992 van deze randvoorwaarden en beschermingsmodaliteiten rond de VTM-constructie niet veel overeen. Volgens het Hof waren de bepalingen in verband met de verplichte meerderheidsparticipatie van de Vlaamse perssector in VTM, het verplicht aandeel eigen (Vlaamse) culturele produkties, de voorwaarde van voorafgaande toestemming vanwege de regering tot doorgifte van buitenlandse omroepprogramma's en de zgn. taalvoorwaarde voor buitenlandse tv-omroepen alle strijdig met het EG-verdrag.¹⁰

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie is herhaaldelijk gebleken dat de doorgifte via de kabel van televisieprogramma's van omroepen die gevestigd zijn in een andere Lid-Staat, moet worden beschouwd als een dienst met een grensoverschrijdend karakter in de zin van de artikelen 59 en 60 EG-verdrag.¹¹ Artikel 56 EG-verdrag bepaalt evenwel dat de voorschriften inzake het vrije dienstenverkeer niet afdoen aan de toepasselijkheid van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen, waarbij een bijzondere regeling is vastgesteld voor vreemdelingen welke bepalingen uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid gerechtvaardigd zijn. Vaste rechtspraak van het Hof aanvaardt enkel het invoeren van de 'openbare orde' als restrictie voorzover hiervoor gesteund wordt op niet-economische argumenten.¹² Zo oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 26 april 1988 dat 'doelstellingen van economische aard, zoals het zekerstellen dat een nationale omroepstichting alle inkomsten uit reclameboodschappen verkrijgt die in het bijzonder op het publiek van de betrokken Staat zijn gericht, geen redenen van openbare orde in de zin van artikel 56 EEG-verdrag kunnen vormen'.¹³ Beperkingen of restricties inzake het grensoverschrijdende dienstenverkeer van tv-uitzendingen moeten hoe dan ook proportioneel zijn en de ingeroepen culturele argumenten moeten pertinent zijn.¹⁴

Het is dan ook in dit kader dat het arrest van het Hof van Justitie van 16 december 1992 dient gesitueerd te worden. Belangrijk in de voorliggende zaak betreffende het Vlaamse kabeldecreet van 1987 was vooral de afwijzing door het Hof van de argumenten ontwikkeld door de Vlaamse overheid als zou de beperking van de toegang tot de Vlaamse kabelnetten voor buitenlandse omroe-

pen steun kunnen vinden in culturele argumenten en in de bescherming van de pluriformiteit van de geschreven pers in Vlaanderen. Het Hof was van oordeel dat *'de litigieuze regeling in werkelijkheid tot doel heeft de daadwerkelijke mededinging te beperken tot de nationale omroepen teneinde de reclame-inkomsten van deze laatste veilig te stellen'*. Een dergelijke economische argumentatie kan nooit van aard zijn een restrictie op het vrij verkeer van diensten te legitimeren, waardoor de restrictieve regeling inzake de kabeldoorgifte van buitenlandse omroep-programma's strijdig werd beoordeeld met het EG-verdrag. Het in het kabeldecreet van 1987 geconstrueerde 'VTM-monopolie' werd evenwel gedurende de hele inbreukprocedure en in het arrest van het Hof van Justitie niet gecontesteerd.

Door het arrest van het Hof van Justitie van 16 december 1992 en ondertussen mede door de afkondiging van de Richtlijn van 3 oktober 1989 zag de Vlaamse wetgever zich ondertussen wel genoodzaakt het decretaal kader van 1987 te wijzigen, inzonderheid wat de kabelregeling betreft. Dit gebeurde uiteindelijk met het decreet van 4 mei 1994, het nieuwe 'kabeldecreet'.

Het zgn. kabeldecreet van 1994

Van de nieuwe bepalingen inzake de de kabeldoorgifte van omroepprogramma's is vooral artikel 5 paragraaf 2 in combinatie met artikel 10 paragraaf 2 sub 4° van belang.¹⁵ Artikel 5 paragraaf 2 van het 'kabeldecreet' van 4 mei 1994 bepaalt: *'De vergunning [voor het exploiteren van een kabelnet] vermeldt het werkingsgebied, de omroepprogramma's die mogen worden doorgegeven en de diensten die mogen worden aangeboden. Wijzigingen die betrekking hebben op het doorgeven van nieuwe omroep-programma's en het aanbieden van nieuwe diensten moeten ter goedkeuring aan de Vlaamse regering worden voorgelegd, die daarbij nagaat of voldaan is aan alle in het decreet genoemde voorwaarden. De beslissing tot goedkeuring of weigering dient binnen de vier maanden na de aanvraag ter kennis van de kabelmaatschappij te worden gebracht. Vanaf de kennisgeving van de beslissing tot goedkeuring of bij het verstrijken van de beslissingstermijn is de maatschappij gerechtigd de wijziging door te voeren. (...)'*

Deze machtigingsvoorwaarde tot het doorgeven van nieuwe omroepprogramma's of nieuwe diensten via de Vlaamse kabelnetten is te relateren aan artikel 10 paragraaf 2 sub 4° van het 'kabeldecreet', volgens dewelke de kabelmaatschappij onder meer de volgende omroepprogramma's op haar kabelradio- of televisienet mag doorgeven: *'radio- en televisieomroep-programma's van de omroeporganisaties gemachtigd door de regering van een andere Lid-Staat van de Europese Unie dan België en voor zover de betrokken omroeporganisatie in die Lid-Staat onderworpen is aan het toezicht dat wordt uitgeoefend op omroeporganisaties die zich tot het publiek in die Lid-Staat richten en dat toezicht ook effectief betrekking heeft op de naleving van het Europees recht, inzonderheid inzake auteursrechten en naburige rechten en de internationale verbintenissen van de Europese Unie en voor zover de betrokken omroeporganisatie en de door haar uitgezonden programma's geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de goede zeden of de openbare veiligheid in de Vlaamse Gemeenschap'*. Het was van begin af aan zeer de vraag of de Vlaamse wetgever met het decreet van 1994 in voldoende mate tegemoet kwam aan de Europeesrechtelijke verplichtingen en de eerder door het Hof van Justitie gemaakte bezwaren.¹⁶ De zaak rond VT4 heeft deze problematiek nu op duidelijke wijze aan de oppervlakte gebracht. Zowel de Raad van State als de Europese Commissie hebben ondertussen weinig twijfel laten bestaan over de strijdigheid van het kabeldecreet van 4 mei 1994 met het EG-verdrag en de tv-richtlijn.

Het arrest van de Raad van State

In het arrest van de Raad van State van 2 maart 1995 in de VT4-zaak wordt de zienswijze ontwikkeld dat de Vlaamse overheid geen legitieme rechtvaardigingsgrond kan invoeren om de kabeldoorgifte van een uit een andere EG-lidstaat afkomstig omroepprogramma - in casu VT4 - te weigeren. Zowel de door de Vlaamse overheid ingeroepen 'ontwikkelingstheorie'¹⁷ als de aangehaalde culturele argumenten worden door de Raad van State ter zijde geschoven (r.o. 4.4.3.- 4.4.5.). De Raad van State benadrukt voor het overige ook de strikte interpretatie van artikel 2 van de tv-richtlijn en benadrukt dat zelfs al mocht blijken dat de Britse overheid in gebreke blijft haar uit de richtlijn voortvloeiende verplichtingen na te komen (de zgn. *home control*), zulks niet relevant is, daar het aan het Hof van Justitie, en niet aan de overheden van de Lid-Staten van ontvangst is om dat uit te maken (r.o. 4.4.6.).¹⁸ Ten slotte verwerpt de Raad van State ook het beroep op artikel 90 lid 2 EG-verdrag (r.o. 4.4.7.) en op artikel 128 EG-verdrag (r.o. 4.4.8.).

Een belangrijke passage in het arrest van 2 maart 1995 is de overweging van de Raad dat het VTM-monopolie zoals dit zijn basis vindt in artikel 7, 1°, a) van het decreet van 28 januari *'strijdig is met het EG-verdrag'*. De Raad argumenteert ook waarom *'vruchteloos wordt betoogd dat die bepaling geen door het EG-verdrag en zijn uitvoeringsrichtlijnen verboden monopolie instelt ten voordele van één niet-openbare televisie-maatschappij'* (r.o. 4.4.4.). De Raad van State gaat hiermee in het arrest van 2 maart 1995 duidelijk een stap verder dan het arrest van 24 januari 1995, waar de Raad van State volstond en kon volstaan met de vaststelling dat de bescherming van het VTM-monopolie als legitimatie voor de beperking van het diensten-verkeer *'niet gebracht kan worden onder de grond waarop volgens artikel 56 van het EEG-verdrag afwijkingen van de vrijheid van dienstverrichting zijn toegelaten'*, toen argumenterend op basis van het arrest van het Hof van Justitie van 16 december 1992. Het arrest van de Raad van State van 2 maart 1995 maakt dus meer brandhout van het Vlaamse omroeprecht dan de verwerende partijen - de Vlaamse overheid en VTM - allicht mochten verwachten en konden vrezen. Het arrest houdt immers niet enkel in dat tv-omroepen die uitzenden vanuit een andere Lid-Staat via een stelsel van voorafgaande toestemming de toegang tot de Vlaamse kabel niet mag worden ontzegd. Het arrest beoordeelt bovendien het VTM-monopolie, dat niet eens op zichzelf in het geding was, strijdig met het EG-verdrag! De brug wordt niet enkel neergehaald, de burcht ligt nu ook onder vuur.

De bezwaren van de Europese Commissie

Ondertussen is ook nog bekend geworden dat het Vlaamse kabeldecreet op het Europese forum wordt belaagd. Op 13 januari 1995 namelijk is door de Europese Commissie bij het Hof van Justitie beroep aangetekend tegen de bepalingen van het Vlaamse kabeldecreet van 4 mei 1994 *'by maintaining in respect of the Dutch-speaking Community in the Flanders region a system of prior authorization for retransmission by cable of television broadcasts from other Member States'*. De Commissie is van oordeel dat een dergelijk stelsel in strijd is met artikel 2 van de tv-richtlijn.¹⁹

Hoe de VT4-zaak ook afloopt, het ziet er meer en meer naar uit - of men dat nu graag heeft of niet - dat de Vlaamse overheid zal moeten leren leven met 'Televisie zonder grenzen'. Allicht zal voor de bescherming van de pluriformiteit van de pers en voor de verwezenlijking van culturele doelstellingen in de audiovisuele sector, het geweer van schouder moeten worden veranderd...

Noot van de redactie: het arrest van de Raad van State van 2 maart 1995 inzake VT4 is opgenomen in de Bijlage van deze Mediaforum; pp. B51-B54.

Noten

- VT4 is een specifiek op Vlaanderen gericht televisieprogramma dat wordt verzorgd door VT4 Limited, een vennootschap naar Engels recht met zetel te Londen. VT4 Limited maakt deel uit van de Amerikaans-Scandinavische mediagroep SBS (Scandinavian Broadcasting System). VT4 beschikt over een Britse omroeplicentie, een zgn. *non-domestic satellite licence*, afgeleverd door de Independent Television Commission (ITC). De programma's worden in Londen aangeleverd of vanuit Vlaanderen (Nossegem) via een straalverbinding naar Londen overgebracht. Volgens de beschikbare gegevens zoals deze blijken uit de rechtspraak van de Raad van State (cf. infra) gebeurt de eindregie in Londen en wordt het omroepsignaal van daaruit naar de satelliet opgestraald.
- M.B. van 16 januari 1995 tot weigering van het doorgeven van het televisieomroepprogramma van VT4, verkort gepubliceerd in B.S. 4 februari 1995. Merk in dit verband op dat voor een plaatsje op de kabelnetten in België tegenwoordig hard moet geknokt worden. Ook Nederland 3, TF1 en TNT-Cartoon Network ondervinden momenteel hoe hard dringen het is om hun stek te behouden of een plaatsje te veroveren op het kabelnet. Ook in deze zaken zijn juridische vorderingen ingeleid en reeds een aantal rechterlijke uitspraken gewezen. In de TNT-zaak werden omtrent de toepassing en interpretatie van de EG-richtlijn van 3 oktober 1989 een aantal prejudiciële vragen gesteld aan het Hof van Justitie; Voorz. Rb. Kh. Brussel, 29 november 1994, inzake *Belgische Staat t. Turner International Sales Ltd en Coditel Brabant*, onuitg.
- Zie artikel 5 paragraaf 2° artikel 10 paragraaf 2 sub 4° van het decreet van 4 mei 1994, B.S. 4 juni 1994. Zie ook Medialex 1994, Kluwer rechtswetenschappen België, Antwerpen, p. 235 e.v.
- R.v.St. (Kort Ged.), 24 januari 1995, nr. 51.274, inzake *VT4 Limited t. Vlaamse Gemeenschap*, T.B.P., 1995, 103 en A.J.T., 1994-95, 383 met noot V. Castille.
- Merk op dat het decreet van 28 januari 1987 daarnaast nog wel voorziet in de erkenning van doelgroepen-tv, (gecodeerde) betaal-tv en televisie-verenigingen die zich met andere soorten van diensten tot een publiek richten; artikel 7 sub 2°-4° van het Decr. VI. R. 28 januari 1987 betreffende de overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributienetten en teledistributienetten en betreffende de erkenning van de niet-openbare televisieverenigingen, B.S. 19 maart 1987, gew. Decr. VI. R. 23 oktober 1991, B.S. 28 december 1987, gew. Decr. VI. R. 4 mei 1994, B.S. 4 juni 1994. Een decreet van 23 oktober 1991 voorziet voorts in de mogelijkheid van erkenning van (11) regionale tv-omroepen; Decr. VI. R. 23 oktober 1991 houdende organisatie en erkenning van niet-openbare regionale televisieverenigingen, B.S. 28 december 1991, gew. Decr. VI. R. 20 mei 1992, B.S. 9 juli 1991. Zie ook Voorhoof, D., 'De nieuwe omroepwetgeving in Vlaanderen', *Informatierecht/AMI* 1988/3, pp. 47-52. Voor een recent overzicht zie De Foestraets, G., 'Actualité du droit de l'audiovisuel en Communauté Flamande', *J.T.* 1995, pp. 38-44.
- B.S. 7 januari 1988.
- De regionale tv-omroepen mogen enkel 'streekgebonden' reclame uitzenden: artikel 12 paragraaf 1 Decr. VI. R. 23 oktober 1991 en art. 3 Decr. VI. R. 12 juni 1991 tot regeling van de reclame en sponsoring op radio en televisie, B.S. 14 augustus 1991, gew. Decr. VI. R., 15 december 1993, B.S. 2 februari 1994.
- Zie het toenmalige artikel 10 van het Decr. VI. R. 28 januari 1987, B.S. 19 maart 1987 en Besl. VI. Exec. 11 mei 1988 betreffende het aandeel eigen culturele produkties in de programmering van niet-openbare televisieverenigingen, B.S. 1 juni 1988.
- Inbreukprocedure op grond van artikel 169 EG-verdrag. Voor de achtergrond en de aanloop tot dit arrest zie Voorhoof, D., 'De brief uit Brussel', *Mediaforum* 1990-5, p. 49; Voorhoof, D. en Desmet, S., 'De Nederlandse Kabelregeling in strijd met het EEG-verdrag. Ook het Vlaamse Kabeldecreet op de tocht' (noot onder H.v.J., 26 april 1988), *R.W.* 1988-89, pp. 187-190. Zie ook het Gemotiveerd advies van de Europese Commissie van 13 februari 1991, A/90/0069, gericht tot het Koninkrijk België, *Mediaforum* 1991-4, p. B29.
- H.v.J., 16 december 1992, zaak 211-91, *Commissie t. Koninkrijk België*, *R.W.* 1992-93, 1124 met noot D. Voorhoof, 'Vlaams kabeldecreet in strijd met EG-verdrag. Het kabeldecreet en de weg naar het Hof van Justitie'.
- H.v.J., 30 april 1974, zaak 155/73, *Sacchi*, Jur. H.v.J., 1974, 427; H.v.J., 18 maart 1980, zaak 52/79, *Debaue*, Jur. H.v.J., 1980, 855; H.v.J., 26 april 1988, zaak 352/85, *Bond van Adverteerders*, *R.W.* 1988-1989, 183; H.v.J., 25 juli 1991, zaak 353/89, *Commissie t. Nederland*, *Mediaforum* 1991-10, p. B77 en H.v.J. 25 juli 1991, zaak 288/89, *Goudse kabel*, *Mediaforum* 1991-10, p. B81; H.v.J. 3 februari 1993, zaak 148/91, *VOO t. Commissariaat voor de Media*, *R.W.* 1993-94, 702; H.v.J., 5 oktober 1994, zaak 23/93, *TV10 t. Commissariaat voor de Media*, *Mediaforum* 1994-11/12, pp. B109-B111. Voor een bespreking van het TV10-arrest zie o.a. Voorhoof, D., 'De zaak TV10: een wapen tegen

- VT4?', *Argus, Nieuwsbrief voor Media en Communicatie* 1994/12, 4-6 en Eeckhout, P., 'Dienstenverkeer - Televisiesector', *R.W.* 1995, pp. 959-960.
- H.v.J. 25 juli 1991, r.o. 15.
- H.v.J. 26 april 1988, r.o. 34.
- H.v.J. 26 april 1988, r.o. 36-39.
- Zie ook Medialex 1994. Selectie van bronnen van de media- en informatiewetgeving, Antwerpen, Kluwer rechtswetenschappen 1994, pp. 235-246.
- Adv. R.v.St. (afd. wetg.), 7 juni 1991, Gedr. St., Vlaamse Raad, 1990-91, nr. 540/1, 44-48 en Adv. R.v.St. (afd. wetg.), 5 oktober 1993, Gedr. St., Vlaamse Raad, nr. 157/6.
- Zie H.v.J. 3 december 1974, 33/74, *Van Binsbergen t. Bestuur van de Bedrijfsvereniging voor de Metaalnijverheid*, Jur. H.v.J., 1974, 1299; H.v.J. 5 oktober 1994, zaak 23/93, *TV10 t. Commissariaat voor de Media*, *Mediaforum* 1994-11/12, pp. B109-B111.
- Door de Europese Commissie is ondertussen bij het Hof van Justitie een beroep ingesteld op 28 juli 1994 tegen het Verenigd Koninkrijk. Met name heeft de Europese Commissie bezwaren tegen het stelsel van Section 43 van de Broadcasting Act van 1990 ('non-domestic satellite licence'), *Publ. E.G.*, 1 oktober 1994, nr. C 275/16-17, zaak C-222/94.
- Publ. E.G.*, 4 maart 1995, nr. C 54/10-11, zaak C-11/95.

Prof. dr D. Voorhoof is hoofddocent bij de Vakgroep Communicatiewetenschappen van de Universiteit Gent en is medewerker van Mediaforum.